

Az Amerikai Egyesült Államok *nemzetbiztonsági stratégiája*

2025. november

A FEHÉR HÁZ WASHINGTON

Amerikai honfitársaim,

Az elmúlt kilenc hónapban nemzetünket – és a világot – visszahoztuk a katasztrófa és az összeomlás széléről. Négy évnyi gyengeség, szélsőségesség és halálos kudarcok után kormányzatom haladéktalanul és történelmi gyorsasággal lépett fel, hogy helyreállítsa Amerika erejét otthon és külföldön, valamint békét és stabilitást teremtsen a világban.

A történelemben egyetlen kormányzat sem hajtott végre ilyen drámai fordulatot ilyen rövid idő alatt.

Hivatalba lépésem első napjától helyreállítottuk az Amerikai Egyesült Államok szuverén határait, és bevetettük az Amerikai Egyesült Államok hadserege erőit országunk inváziójának megállítására. Megszüntettük a radikális genderideológiát és a woke örületet fegyveres erőinkben, és megkezdtük hadseregünk megerősítését egy billió dollárnyi beruházással. Újjáépítettük szövetségeinket, és rávettük szövetségeseinket, hogy többet tegyenek közös védelmünkért – beleértve a NATO tagállamainak történelmi vállalását, hogy a védelmi kiadásokat a GDP 2 százalékáról 5 százalékra emeljék. Felszabadítottuk az amerikai energiatermelést, hogy visszaszerezzük függetlenségünket, és vámokat vetettünk ki a kritikus fontosságú iparágak hazatelepítése érdekében.

Az Éjféli kalapács hadműveletben megsemmisítettük Irán nukleáris dúsító kapacitását. A térségünkben működő drokartelleket és kegyetlen külföldi bűnbandákat külföldi terrorista szervezeteknek nyilvánítottam. Mindössze nyolc hónap alatt nyolc heves konfliktust rendeztünk: Kambodzsa és Thaiföld között, Koszovó és Szerbia között, a Kongói Demokratikus Köztársaság és Ruanda között, Pakisztán és India között, Izrael és Irán között, Egyiptom és Etiópia között, Örményország és Azerbajdzsán között, valamint lezártuk a gázai háborút, és minden életben lévő túszt visszatért családjához.

Amerika ismét erős, és tiszteletnek örvend – ennek eredményeként pedig világszerte békét teremtünk.

Minden lépésünkkel Amerikát helyezzük az első helyre.

Az alábbiakban olvasható nemzetbiztonsági stratégia ismerteti és tovább erősíti mindazokat a rendkívüli eredményeket, amelyeket elértünk. Ez a dokumentum olyan ütemterv, amely biztosítja, hogy Amerika továbbra is az emberi történelem legnagyobb és legsikeresebb nemzete, valamint a földi szabadság otthona maradjon. A következő években nemzeti erőnk minden dimenzióját tovább fejlesztjük – és Amerikát minden korábbinál biztonságosabbá, gazdagabbá, szabadabbá, nagyobbá és erősebbé tesszük.

Donald J. Trump elnök
A Fehér Ház
2025 novembere

TARTALOMJEGYZÉK

I. Bevezetés – Mi az amerikai stratégia?	1
1. Hogyan tért le az amerikai „stratégia” a helyes útról	1
2. Trump elnök szükséges és üdvözlendő korrekciója	2
II. Mit <i>kellene</i> az Egyesült Államoknak akarnia?	3
1. Mit akarunk összességében?	3
2. Mit akarunk a világban és a világtól?	5
III. Melyek Amerika rendelkezésre álló eszközei céljai eléréséhez?	7
IV. A stratégia.....	9
1. Elvek.....	9
2. Prioritások.....	13
3. A régiók	17
A. A nyugati félteke.....	18
B. Ázsia.....	22
C. Európa	29
D. A Közel-Kelet	32
E. Afrika	34

I. Bevezetés – Mi az amerikai stratégia?

1. Hogyan tért le az amerikai „stratégia” a helyes útról

Annak érdekében, hogy Amerika a következő évtizedekben is a világ legerősebb, leggazdagabb, leghatalmasabb és legsikeresebb országa maradjon, hazánkknak koherens, célzott stratégiára van szüksége arra nézve, hogyan viszonyuljon a világhoz. Ennek helyes meghatározásához pedig minden amerikainak pontosan értenie kell, mit is próbálunk tenni, és miért.

A „stratégia” egy konkrét, realista terv, amely világosan meghatározza *a célok és az eszközök közötti lényegi kapcsolatot*: kiindulópontja a kívánt eredmények pontos felmérése, valamint annak meghatározása, hogy milyen eszközök állnak rendelkezésre – vagy teremthetők meg valójában – a kitűzött célok eléréséhez.

A stratégia feladata az értékelés, a rendezés és a prioritizálás. Nem minden ország, régió, ügy vagy cél – bármennyire fontos is – lehet az amerikai stratégia középpontjában. A külpolitika célja az alapvető nemzeti érdekek védelme; ez az egyetlen fókusza ennek a stratégiának.

A hidegháború vége óta az amerikai stratégiák elmaradtak a szükségstől: kívánságlistákra vagy vágyott végállapotokra szorítkoztak; *nem határozták meg világosan, mit akarunk*, hanem homályos közhelyeket soroltak; és gyakran tévesen ítélték meg, *mit kellene* akarnunk.

A hidegháború lezárulta után az amerikai külpolitikai elit meggyőzte magát arról, hogy az egész világ tartós amerikai dominanciája szolgálja leginkább hazánk érdekeit. Ám más államok ügyei csak akkor tartoznak ránk, ha tevékenységük közvetlenül fenyegeti az Amerikai Egyesült Államok érdekeit.

Elitjeink súlyosan félreértékelték Amerika hajlandóságát arra, hogy tartósan viselje azokat a globális terheket, amelyek kapcsán az amerikai nép nem látta a nemzeti érdekekkel való kapcsolatot.

Túlbecsülték Amerika képességét arra, hogy egyszerre finanszírozzon egy hatalmas jóléti–szabályozó–adminisztratív államot, valamint egy ugyancsak óriási katonai, diplomáciai, hírszerzési és külügyi apparátust. Végzetesen téves és romboló fogadásokat tettek a globalizmusra és az úgynevezett „szabad kereskedelemre”, amelyek éppen azt a középosztályt és ipari bázist üresítették ki, amelyre Amerika gazdasági és katonai fölénye épül. Megengedték, hogy szövetségeseink és partnereink saját védelmük költségeit áthárítsák az amerikai népre, sőt időnként arra is rávettek bennünket, hogy olyan konfliktusokba és vitákba keveredjünk, amelyek az ő érdekeik szempontjából voltak központiak, a mieink szempontjából azonban csak mellékesek vagy teljesen irrelevánsak. Amerikai politikánkat olyan nemzetközi intézmények hálózatához kötötték, amelyek közül néhányat nyíltan Amerika-ellenes irányultság vezérel, sokat pedig olyan transznacionalizmus, amely kifejezetten az állami szuverenitás feloldását célozza. Összegzésképpen: elitjeink nemcsak egy alapvetően nem kívánatos és elérhetetlen célt követtek, hanem mindezzel aláásták azokat az eszközöket is, amelyek e cél eléréséhez szükségesek lettek volna – azt a nemzeti jelleget, amelyre országunk ereje, jóléte és tisztessége épült.

2. Trump elnök szükséges és üdvözlendő korrekciója

A fentiek egyike sem volt elkerülhetetlen. Trump elnök első kormányzata bebizonyította, hogy a megfelelő vezetés és a helyes döntések mellett mindez elkerülhető lett volna – sőt el kellett volna kerülni –, és sokkal többet is el lehetett volna érni. Ő és csapata sikeresen mozgósította Amerika hatalmas erőforrásait a pályakorrekcióhoz, és megkezdte hazánk új aranykorának előkészítését. Az Egyesült Államok ezen az úton való továbbvezetése Trump elnök második kormányzatának, valamint e dokumentumnak az átfogó célja.

A most előttünk álló kérdések a következők: 1) Mit *kellene* az Egyesült Államoknak akarnia? 2) Milyen eszközök állnak rendelkezésünkre ennek eléréséhez? 3) Miként kapcsolhatjuk össze a célokat és az eszközöket egy működőképes nemzetbiztonsági stratégiává?

II. Mit *kellene* az Egyesült Államoknak akarnia?

1. Mit akarunk összességében?

Elsősorban és mindenekelőtt azt akarjuk, hogy az Egyesült Államok mint független, szuverén köztársaság továbbra is fennmaradjon és biztonságban legyen, olyan államként, amelynek kormánya biztosítja polgárai Istentől kapott természetes jogait, és elsődlegesen az ő jólétüket és érdekeiket szolgálja.

Meg akarjuk védeni ezt az országot, népét, területét, gazdaságát és életmódját a katonai támadástól és az ellenséges külföldi befolyástól – legyen az kémkedés, kizsákmányoló kereskedelmi gyakorlat, kábítószer- vagy emberkereskedelem, romboló propaganda és befolyásolási művelet, kulturális felforgatás vagy bármely más, nemzetünket fenyegető veszély.

Azt akarjuk, hogy teljes ellenőrzésünk legyen határaink, bevándorlási rendszerünk és mindazon közlekedési hálózatok felett, amelyek révén emberek – törvényesen vagy törvénytelenül – belépnek országunkba. Olyan világot akarunk, ahol a migráció nem csupán „rendezett”, hanem ahol a szuverén államok együttműködnek a destabilizáló népmozgások megállításában, ahelyett hogy elősegítenék, és ahol teljes ellenőrzéssel bírnak afelett, kit engednek be és kit nem.

Olyan ellenálló nemzeti infrastruktúrát akarunk, amely képes elviselni a természeti katasztrófákat, ellenállni a külföldi fenyegetéseknek és megghiúsítani azokat, valamint megelőzni vagy enyhíteni minden olyan eseményt, amely árthat az amerikai népnek, vagy megzavarhatja az amerikai gazdaság működését. Egyetlen ellenfélnek vagy veszélynek sem szabadna képesnek lennie arra, hogy Amerikát fenyegetés alatt tartsa.

Azt akarjuk, hogy a világ legerősebb, leghatékonyabb és technológiailag legfejlettebb haderejét toborozzuk, képezzük, lássuk el felszereléssel, és küldjük szolgálatba érdekeink védelmére, a háborúk megakadályozására és – szükség esetén – azok gyors, határozott megnyerésére, saját erőink lehető legkisebb veszteségével. Olyan

fegyveres erőket akarunk, amelyekben minden egyes szolgálati tag büszke hazájára, és magabiztos a küldetésében.

Azt akarjuk, hogy a világ legerősebb, legmegbízhatóbb és legmodernebb nukleáris elrettentő képességével rendelkezünk, valamint a következő generációs rakétavédelmi rendszerekkel – köztük egy „Aranykopolával” az amerikai anyaország védelmére –, hogy megóvjuk az amerikai népet, a tengerentúli amerikai létesítményeket és az amerikai szövetségeseket.

Azt akarjuk, hogy a világ legerősebb, legdinamikusabb, leginnovatívabb és legfejlettebb gazdaságával rendelkezünk. Az Egyesült Államok gazdasága az amerikai életforma szilárd alapja: széles körű és általános jólétet ígér és biztosít, társadalmi felemelkedést tesz lehetővé, és jutalmazza a kemény munkát. Gazdaságunk egyben globális pozíciónk alapja és fegyveres erőink nélkülözhetetlen fundamentuma.

Azt akarjuk, hogy a világ legerősebb ipari bázisával rendelkezünk. Amerika nemzeti ereje egy olyan erős ipari szektortól függ, amely egyaránt képes kielégíteni a békeidőbeli és a háborús termelési igényeket. Ez nemcsak közvetlen védelmi ipari termelési kapacitást, hanem a védelemmel összefüggő termelési kapacitást is megköveteli. Az amerikai ipari erő fejlesztésének a nemzeti gazdaságpolitika legfőbb prioritásává kell válnia.

Azt akarjuk, hogy a világ legerősebb, legtermelékenyebb és leginnovatívabb energiaszektorával rendelkezünk – olyannal, amely nemcsak az amerikai gazdasági növekedést képes táplálni, hanem önmagában is Amerika egyik vezető exportágazatává válik.

Azt akarjuk, hogy továbbra is a világ tudományosan és technológiailag legfejlettebb, leginnovatívabb országa maradjunk, és hogy ezekre az erősségekre tovább építsünk. Meg akarjuk védeni szellemi tulajdonunkat a külföldi lopástól. Amerika úttörő szelleme gazdasági és katonai fölényünk egyik alappillére; ezt meg kell őrizni.

Azt akarjuk, hogy megőrizzük az Egyesült Államok páratlanul erős „puha hatalmát”, amely révén világszerte pozitív befolyást

gyakorolunk, és ezzel előmozdítjuk érdekeinket. Ennek kapcsán vállaltan ki fogunk állni országunk múltja és jelene mellett, miközben tiszteletben tartjuk más államok eltérő vallásait, kultúráit és kormányzati rendszereit. Az Amerika valódi nemzeti érdekét szolgáló „puha hatalom” csak akkor lehet hatékony, ha hiszünk országunk eredendő nagyságában és tisztességében.

Végül azt akarjuk, hogy az amerikai szellemi és kulturális egészség helyreálljon és megerősödjön, mert enélkül a hosszú távú biztonság lehetetlen. Olyan Amerikát akarunk, amely megbecsüli múltjának dicsőségeit és hőseit, ugyanakkor új aranykor felé tekint. Olyan népet akarunk, amely büszke, boldog és bízik abban, hogy országát a következő nemzedéknek jobb állapotban adja át, mint ahogyan maga örökölte. Olyan, teljes foglalkoztatottsághoz közeli polgárságot akarunk – ahol senki se marad partvonalon kívül –, amely tudja és megelégedéssel tapasztalja, hogy munkája elengedhetetlen nemzetünk jólétéhez, az egyének és családok boldogulásához. Ez pedig csakis úgy valósítható meg, hogy egyre több erős, hagyományos család nevel egészséges gyermekeket.

2. Mit akarunk a világban és a világtól?

E célok elérése nemzeti erőnk minden forrásának mozgósítását igényli. Ennek ellenére e stratégia fókusza a külpolitika. Melyek Amerika alapvető külpolitikai érdekei? Mit akarunk a *világban* és a *világtól*?

- Azt akarjuk, hogy a nyugati félteke kellően stabil és jól kormányzott maradjon ahhoz, hogy megelőzze és visszatartsa a tömeges migrációt az Egyesült Államok felé; olyan féltekét akarunk, amelynek kormányai együttműködnek velünk a narkoterroristák, a kartellek és más transznacionális bűnszervezetek ellen; olyan féltekét, amely mentes az ellenséges külföldi behatolástól vagy kulcsfontosságú eszközök idegen kézbe kerülésétől, és amely támogatja a kritikus ellátási láncokat; továbbá biztosítani akarjuk kulcsfontosságú stratégiai pontokhoz való folyamatos hozzáférésünket. Más szóval a

Monroe-elv „Trump-korolláriumának” fogunk érvényt szerezni;

- Azt akarjuk, hogy megállítsuk és visszafordítsuk azt a folyamatos károkat, amelyet külföldi szereplők okoznak az amerikai gazdaságnak, miközben az indiai–csendes-óceáni térséget szabadnak és nyitottnak tartjuk fenn, megőrizzük a szabad hajózást minden létfontosságú tengeri útvonalon, valamint biztosítjuk a biztonságos és megbízható ellátási láncokat és a kritikus nyersanyagokhoz való hozzáférést;
- Azt akarjuk, hogy támogassuk szövetségeseinket Európa szabadságának és biztonságának megőrzésében, miközben helyreállítjuk Európa civilizációs önbizalmát és nyugati identitását;
- Azt akarjuk, hogy megakadályozzuk egy ellenérdekelt hatalom térségbeli dominanciáját a Közel-Keleten, annak olaj- és gázkészletei, valamint az áthaladásuk szűk keresztmetszetei felett, miközben elkerüljük azokat a „véget nem érő háborúkat”, amelyek súlyosan lekötötték erőinket ebben a régióban;
- Azt akarjuk biztosítani, hogy az amerikai technológia és az amerikai szabványok – különösen a mesterséges intelligencia, a biotechnológia és a kvantumszámítás területén – mozgassák előre a világ fejlődését.

Ezek az Egyesült Államok *alapvető, létfontosságú* nemzeti érdekei. Bár más érdekeink is vannak, mindenkéftett ezekre kell összpontosítanunk – e célok figyelmen kívül hagyása vagy elhanyagolása pedig súlyos kockázattal járna.

III. Melyek Amerika rendelkezésre álló eszközei céljai eléréséhez?

Amerika továbbra is a világ leginkább irigylésre méltó helyzetét élvezi, világelső képességekkel, erőforrásokkal és előnyökkel, köztük:

- Még mindig rugalmas politikai rendszerrel, amely képes a pályakorrekcióra;
- A világ legnagyobb és leginnovatívabb gazdaságával, amely egyrészt olyan jólétet teremt, amelyet stratégiai érdekeinkbe fektethetünk, másrészt pedig befolyást biztosít azokkal az országokkal szemben, amelyek hozzáférést kívánnak piacainkhoz;
- A világ vezető pénzügyi rendszerével és tőkepiacával, beleértve a dollár globális tartalékvaluta-státuszát;
- A világ legfejlettebb, leginnovatívabb és legjövödelmezőbb technológiai szektorával, amely gazdaságunk alapja, minőségi fölényt biztosít hadseregünk számára, és erősíti globális befolyásunkat;
- A világ legerősebb és legütőképesebb haderejével;
- Széles szövetségi hálózattal, amely szerződéses szövetségeseket és partnereket foglal magában a világ stratégiai legfontosabb régióiban;
- Kedvező földrajzi adottságokkal: bőséges természeti erőforrásokkal, a féltekénken fizikailag domináns rivális hatalmak nélkül, katonai invázió kockázata nélkül, más nagyhatalmaktól hatalmas óceánok által elválasztva;
- Páratlan „puha hatalommal” és kulturális befolyással;
- Az amerikai nép bátorságával, eltökéltségével és hazaszeretetével.

Ezenfelül, Trump elnök robusztus belpolitikai programja révén az Egyesült Államok:

- Újra meghonosítja a hozzáértés kultúráját, és felszámolja az úgynevezett „Sokszínűség, Esélyegyenlőség és Befogadás” címkéje alatt bevezetett, valamint más diszkriminatív és versenykorlátozó gyakorlatokat, amelyek rombolják

intézményeinket és visszatartanak bennünket;

- Stratégiai prioritásként felszabadítja hatalmas energiatermelési kapacitásunkat, előmozdítva a növekedést és az innovációt, valamint megerősítve és újjáépítve a középosztályt;
- Újraiparosítja gazdaságunkat, ismét a középosztály támogatása, valamint a saját ellátási láncaink és termelési kapacitásaink feletti ellenőrzés biztosítása érdekében;
- Visszaadja a gazdasági szabadságot polgárainknak történelmi adócsökkentések és dereguláció révén, ezáltal az Egyesült Államokat a világ legvonzóbb üzleti és befektetési környezetévé teszi;
- Befektet az új technológiákba és az alapkutatásba annak érdekében, hogy biztosítsa a jövő nemzedékei számára országunk tartós jólétét, versenyelőnyét és katonai fölényét.

E stratégia célja, hogy mindezeket a világelső adottságokat – és más erőforrásokat is – összekapcsolja Amerika hatalmának és fölényének erősítése érdekében, és hazánkat minden korábbinál nagyobbá tegye.

IV. A stratégia

1. Elvek

Trump elnök külpolitikája pragmatikus anélkül, hogy „pragmatista” lenne; realisztikus anélkül, hogy „realista” volna; elvhű anélkül, hogy „idealista” lenne; erőteljes anélkül, hogy „agresszív” volna; és visszafogott anélkül, hogy „lagymatagnak” számítana. Nem hagyományos politikai ideológián alapul. Mindenekelőtt az vezérli, ami Amerika számára működik – vagy két szóban kifejezve: az „Amerika mindenek előtt” elv.

Trump elnök immár véglegesen a „béke elnökeként” írta be magát a történelembe. Az első ciklusában elért figyelemre méltó eredmények – köztük a történelmi Ábrahám-megállapodások – mellett Trump elnök második hivatali idejének mindössze nyolc hónapja alatt tárgyalókészségét felhasználva példátlan békét teremtett a világ nyolc konfliktusában. Békét közvetített Kambodzsa és Thaiföld, Koszovó és Szerbia, a Kongói Demokratikus Köztársaság és Ruanda, Pakisztán és India, Izrael és Irán, Egyiptom és Etiópia, valamint Örményország és Azerbajdzsán között, továbbá véget vetett a gázai háborúnak, valamennyi életben lévő túszt visszajuttatásával családjához.

A regionális konfliktusok megfékezése, mielőtt világháborúkká eszkalálódna és egész kontinenseket sodorná magukkal, joggal áll a főparancsnok figyelmének előterében, és e kormányzat kiemelt prioritását képezi. Egy lángba borult világ, ahol a háborúk elérhetik saját partjainkat, ellentétes az amerikai érdekekkel. Trump elnök rendhagyó diplomáciát, valamint Amerika katonai erejét és gazdasági befolyását alkalmazza annak érdekében, hogy célzottan oltsa el a nukleáris képességgel rendelkező államok közötti feszültségek parázsát, véget vetve az évszázados gyűlöletből fakadó erőszakos háborúknak.

Trump elnök bebizonyította, hogy az amerikai kül-, védelmi és hírszerzési politikát a következő alapelveknek kell vezérelniük:

- **A nemzeti érdek fókuszált meghatározása** – A hidegháború

vége óta a kormányzatok gyakran olyan nemzetbiztonsági stratégiákat tettek közzé, amelyek az amerikai „nemzeti érdek” fogalmát úgy terjesztették ki, hogy gyakorlatilag nincs olyan ügy vagy vállalkozás, amely kívül esne a hatókörén. Ám ha mindenre összpontosítunk, valójában semmire sem összpontosítunk. Amerika alapvető nemzetbiztonsági érdekeire kell fókuszálnunk.

- **Béke az erő révén** – Az erő a leghatékonyabb elrettentés. Azok az államok vagy más szereplők, amelyeket kellőképpen elrettentünk attól, hogy az amerikai érdekeket fenyegezzék, nem is fogják azokat fenyegetni. Emellett az erő képessé tehet bennünket a béke *megteremtésére* is, mert azok a felek, amelyek tisztelik erőnket, gyakran keresik segítségünket, és fogékonyak erőfeszítéseinkre a konfliktusok rendezésében és a béke fenntartásában. Ezért az Egyesült Államoknak fenn kell tartania a legerősebb gazdaságot, ki kell fejlesztenie a legfejlettebb technológiákat, meg kell erősítenie társadalmának kulturális egészségét, és a világ legütőképesebb haderejét kell fenntartania.
- **A be nem avatkozás előnyben részesítése** – A Függetlenségi Nyilatkozatban Amerika alapítói világosan kifejezték más nemzetek ügyeibe való be nem avatkozás iránti preferenciájukat, és megadták ennek alapját is: ahogyan minden ember Istentől kapott, egyenlő természetes jogokkal rendelkezik, úgy minden nemzetet megillet „a természet törvényei és a természet Istene” alapján a „különálló és egyenrangú helyzet”. Egy olyan ország számára azonban, mint a miénk, amelynek érdekei ilyen sokrétűek és szerteágazók, a be nem avatkozás elvéhez való merev ragaszkodás nem lehetséges. Mégis, ez a hajlandóság magas mércét kell hogy állítson annak meghatározásához, mi számít igazolt beavatkozásnak.
- **Rugalmas realizmus** – Az Egyesült Államok politikája reálisan fogja felmérni, mi lehetséges és mi kívánatos más államokkal való bánásmódjában. Jó kapcsolatokra és békés kereskedelmi viszonyokra törekszünk a világ országaival anélkül, hogy rájuk

kényszerítenénk olyan demokratikus vagy más társadalmi változásokat, amelyek alapvetően eltérnek saját hagyományaitól és történelmüktől. Elismerjük és megerősítjük, hogy semmi ellentmondás vagy képmutatás nincs abban, ha egy ilyen realista megítélés alapján cselekszünk, illetve ha jó kapcsolatokat tartunk fenn olyan országokkal, amelyek kormányzati rendszerei és társadalmi különböznek a mieinktől – még akkor is, ha eközben az azonos értékrendű barátokat arra ösztönözzük, hogy tartsák fenn közös normáinkat, és mindezzel előmozdítjuk érdekeinket.

- **A nemzetek elsődlegessége** – A világ alapvető politikai egysége a nemzetállam, és az is marad. Természetes és igazságos, hogy minden nemzet a saját érdekeit helyezi előtérbe, és védi szuverenitását. A világ akkor működik a legjobban, amikor az államok saját érdekeit kezelik prioritásként. Az Egyesült Államok a saját érdekeit fogja első helyre tenni, és más nemzetekkel fenntartott kapcsolatainkban arra fogjuk ösztönözni őket is, hogy a saját érdekeit részesítsék előnyben. Kiállunk a nemzetek szuverén jogai *mellett*, *szemben* a leginkább tolakodó transznacionális szervezetek szuverenitást erodáló beavatkozásaival, és *amellett*, hogy e szervezeteket úgy reformáljuk meg, hogy az egyéni szuverenitást segítsék, ne korlátozzák, és hogy előmozdítsák az amerikai érdekeket.
- **Szuverenitás és tisztelet** – Az Egyesült Államok minden mentegetőzés nélkül meg fogja védeni saját szuverenitását. Ez magában foglalja annak megakadályozását, hogy transznacionális vagy nemzetközi szervezetek erodálják, hogy külföldi hatalmak vagy szereplők megpróbálják cenzúrázni közéleti diskurzusunkat vagy korlátozni polgáraink szólásszabadságát, hogy lobbitevékenységek és befolyásolási műveletek megkíséreljék irányítani politikánkat vagy belerántani bennünket külföldi konfliktusokba, valamint hogy bevándorlási rendszerünk cinikus manipulálásával olyan szavazóbázisokat építsenek ki országunkon belül, amelyek külföldi érdekekhez lojálisak. Az Egyesült Államok maga fogja

kijelölni útját a világban, és maga határozza meg saját sorsát, külső beavatkozástól mentesen.

- **Erőegyensúly** – Az Egyesült Államok nem engedheti meg, hogy bármely nemzet olyan mértékben váljon dominánssá, hogy érdekeinket fenyegethesse. Szövetségeseinkkel és partnereinkkel együtt azon fogunk dolgozni, hogy a globális és regionális erőegyensúly fennmaradjon, és megakadályozzuk a domináns ellenfelek felemelkedését. Mivel az Egyesült Államok *elutasítja* a globális dominancia illuzórikus és végzetes koncepcióját saját maga számára, meg kell *akadályoznunk* mások globális – és bizonyos esetekben akár regionális – dominanciáját is. Ez nem jelenti azt, hogy vért és kincset pazarolnánk arra, hogy a világ valamennyi nagy- vagy középhatalmának befolyását visszaszorítsuk. A nagyobb, gazdagabb és erősebb országok aránytalan befolyása az államközi kapcsolatok időtálló ténye. Ez a valóság időnként megköveteli, hogy partnereinkkel együttműködve akadályozzuk meg az olyan törekvéseket, amelyek közös érdekeinket fenyegetik.
- **Az amerikai munkavállaló védelme** – Az amerikai politika a munkavállalókat fogja előnyben részesíteni, nem pusztán a növekedést, és saját dolgozóink érdekeit helyezi első helyre. Olyan gazdaságot kell újjáépítenünk, amelyben a jólét szélesesen megalapozott, és széles körben is osztoznak rajta, nem pedig a csúcson összpontosul, illetve nem korlátozódik bizonyos iparágakra vagy országunk néhány térségére.
- **Méltányosság** – Az Egyesült Államok a katonai szövetségektől a kereskedelmi kapcsolatokig minden területen ragaszkodni fog ahhoz, hogy más országok tisztességesen bánjanak vele. Nem fogjuk többé eltérni – és nem is engedhetjük meg magunknak – az ingyenélő magatartást, a kereskedelmi egyensúlytalanságokat, a ragadozó gazdasági gyakorlatokat és a nemzetünk történelmi jóindulatával való visszaélést, amelyek hátráltatják érdekeinket. Ahogyan azt akarjuk, hogy szövetségeseink gazdagok és erősek legyenek, úgy

szövetségeinknek is látniuk kell: érdekükben áll, hogy az Egyesült Államok is gazdag és erős maradjon. Különösen elvárjuk szövetségeinktől, hogy nemzeti össztermékükből (GDP) lényegesen többet fordítsanak saját védelmükre, és ezzel megkezdjék a hosszú évtizedek amerikai túlköltekezése nyomán kialakult óriási aránytalanságok felszámolását.

- **Kompetencia és érdem** – Amerika jóléte és biztonsága a kompetencia fejlesztésén és előmozdításán múlik. A kompetencia és az érdem civilizációnk egyik legnagyobb előnye: ahol a legalkalmasabb amerikaiakat alkalmazzák, léptetik elő, és ismerik el, ott az innováció és a jólét is szükségszerűen megjelenik. Ha a kompetenciát lerombolják vagy módszeresen visszaszorítják, azok a bonyolult rendszerek – az infrastruktúrától a nemzetbiztonságon át az oktatásig és kutatásig –, amelyeket magától értetődően adottnak veszünk, működésképtelenné válnak. Ha az érdemet elfojtják, Amerika történelmi előnyei a tudomány, a technológia, az ipar, a védelem és az innováció területén el fognak tűnni. Azoknak a radikális ideológiáknak a térnyerése, amelyek a kompetenciát és az érdemet bizonyos csoportok kedvezményezett státuszával kívánják felváltani, Amerikát felismerhetetlenné és önmaga megvédésére képtelenné tenné. Ugyanakkor nem engedhetjük meg, hogy a meritokráciát ürügyként használják arra, hogy Amerika munkaerőpiacát a világ előtt megnyissák a „globális tehetség” nevében, ezzel aláásva az amerikai dolgozókat. Minden elvünkben és cselekedetünkben Amerika és az amerikaiak kell hogy első helyen álljanak.

2. *Prioritások*

- **A tömeges migráció korszaka véget ért** – Hogy egy ország kit enged be határain belülre, milyen számban és honnan, az elkerülhetetlenül meghatározza annak jövőjét. Minden szuverén államnak joga és kötelessége meghatározni saját jövőjét. A történelem során a szuverén országok megtiltották az ellenőrizetlen migrációt, és az állampolgárságot is csak kivételes

esetekben adták meg külföldieknek, akiknek szigorú feltételeknek kellett megfelelniük. A Nyugat elmúlt évtizedekben szerzett tapasztalata igazolja ezt az időtálló bölcsességet. A tömeges migráció a világ számos országában megterhelte a belső erőforrásokat, növelte az erőszakot és más bűncselekmények számát, gyengítette a társadalmi kohéziót, torzította a munkaerőpiacokat, és aláásta a nemzetbiztonságot. A tömeges migráció korszakának véget kell érnie. A határvédelem a nemzetbiztonság elsődleges eleme. Meg kell védenünk országunkat az inváziótól – nemcsak az ellenőrizetlen migrációtól, hanem a határokon átnyúló olyan fenyegetésektől is, mint a terrorizmus, a kábítószer-kereskedelem, a kémkedés és az emberkereskedelem. Az amerikai nép akaratának megfelelően, a kormánya által érvényesített határfelügyelet alapvető feltétele annak, hogy az Egyesült Államok szuverén köztársaságként fennmaradjon.

- **Az alapvető jogok és szabadságok védelme** – Az amerikai kormány célja az amerikai állampolgárok Istentől kapott természetes jogainak biztosítása. Ennek érdekében az Egyesült Államok kormányának minisztériumai és ügynökségei rendkívüli hatásköröket kaptak. E hatáskörökkel soha nem szabad visszaélni – sem a „deradikalizáció”, sem a „demokráciánk védelme”, sem bármely más ürügy címén. Amikor és ahol visszaélés történik, az elkövetőket felelősségre kell vonni. Különösen a szólásszabadság, a vallás- és lelkiismereti szabadság, valamint az a jog, hogy közös kormányzatunkat szabadon válasszuk meg és irányítsuk, olyan alapjogok, amelyeket soha és semmilyen körülmények között nem szabad megsérteni. Azokkal az országokkal kapcsolatban, amelyek e jogokat tiszteletben tartják – vagy azt állítják, hogy tiszteletben tartják –, az Egyesült Államok határozottan ki fog állni azért, hogy e jogokat a betű és a szellem szerint is érvényesítsék. Ellene fogunk állni az elitvezérelt, antidemokratikus korlátozásoknak Európában, az angolszász világban és a demokratikus világ más részein, különösen

szövetségeink körében.

- **A terhek megosztása és átruházása** – Vége azoknak az időknek, amikor az Egyesült Államok Atlaszként tartotta vállán a teljes világrendet. Szövetségeink és partnereink között tucatjával vannak gazdag, fejlett országok, amelyeknek elsődleges felelősséget kell vállalniuk saját régiójukért, és jóval nagyobb mértékben kell hozzájárulniuk közös védelmünkhöz. Trump elnök új globális mércét állított fel a hágai vállalással, amely arra kötelezi a NATO-országokat, hogy a GDP-jük 5 százalékát védelmi kiadásokra fordítsák, amelyet szövetségeink elfogadtak, s amely teljesítésének most eleget kell tenniük. Trump elnök megközelítését folytatva – amely szerint a szövetségeseknek saját régiójukért kell elsődleges felelősséget vállalniuk – az Egyesült Államok tehermegosztási hálózatot fog szervezni, kormányunk pedig ennek összehívója és támogatója lesz. Ez a megközelítés biztosítja, hogy a terhek megoszoljanak, valamint azt, hogy valamennyi ilyen erőfeszítés szélesebb legitimitást élvezzen. Ez a modell célzott partnerségekre fog épülni, amelyek gazdasági eszközökkel hangolják össze az ösztönzőket, megosztják a terheket a hasonlóan gondolkodó szövetségesekkel, és olyan reformokat követelnek meg, amelyek a hosszú távú stabilitást biztosítják. Ez a stratégiai egyértelműség lehetővé teszi az Egyesült Államok számára, hogy hatékonyan ellensúlyozza az ellenséges és felforgató befolyásokat, miközben elkerüli azt a túlterjeszkedést és szétfolyó fókuszot, amely korábbi erőfeszítéseinket aláásta. Az Egyesült Államok készen fog állni arra, hogy segítséget nyújtson – akár kedvezőbb elbánással a kereskedelmi ügyekben, technológiamegosztással vagy védelmi beszerzésekkel – azoknak az országoknak, amelyek önként nagyobb felelősséget vállalnak saját térségük biztonságáért, és exportellenőrzési rendszerüket összehangolják a miénkkel.
- **Újrarendeződés a béke révén** – A békemegállapodások keresése az elnök iránymutatása alapján – még olyan térségekben és országokban is, amelyek csak periférikusan

érintik közvetlen alapérdekeinket – hatékony módja a stabilitás növelésének, Amerika globális befolyása erősítésének, a különböző országok és régiók érdekeinkhez való igazításának és az új piacok megnyitásának. A szükséges erőforrások lényegében az elnöki diplomáciára korlátozódnak, amelyet nagy nemzetünk csak hozzáértő vezetés mellett tud érvényre juttatni. Az osztalék – a régóta húzódó konfliktusok lezárása, életek megmentése, új barátok szerzése – messze felülmúlhatja az időben és figyelemben mérhető, viszonylag csekély költségeket.

- **Gazdasági biztonság** – Végül, mivel a gazdasági biztonság a nemzetbiztonság alapja, azon fogunk dolgozni, hogy tovább erősítsük az amerikai gazdaságot, különös hangsúlyt helyezve a következőkre:
 - **Kiegyensúlyozott kereskedelem** – Az Egyesült Államok elsődleges célja külkereskedelmi kapcsolataink egyensúlyának visszaállítása, a kereskedelmi hiány csökkentése, az exportunk előtt álló akadályok felszámolása, valamint a dömping és más versenykorlátozó gyakorlatok megszüntetése, amelyek amerikai iparágakat és munkavállalókat károsítanak. Tisztességes, kölcsönös előnyökön és kölcsönös tiszteleten alapuló kereskedelmi megállapodásokra törekszünk azokkal az országokkal, amelyek ilyen alapon kívánnak velünk kereskedni. Ugyanakkor a prioritást saját munkavállalóink, saját iparágaink és saját nemzetbiztonságunk kell, hogy élvezze, és fogja is élvezni.
 - **Hozzáférés biztosítása a kritikus fontosságú ellátási láncokhoz és anyagokhoz** – Amint azt a köztársaság korai éveiben Alexander Hamilton kifejtette, az Egyesült Államoknak soha nem szabad külső hatalomtól függnie a honvédelemhez vagy a gazdasághoz szükséges alapvető összetevők – a nyersanyagoktól az alkatrészekeken át a késztermékekig – tekintetében. Újra biztosítanunk kell

saját, független és megbízható hozzáférésünket mindazon javakhoz, amelyekre szükségünk van önmagunk megvédéséhez és életmódunk megőrzéséhez. Ehhez bővítenünk kell az amerikai hozzáférést a kritikus fontosságú ásványokhoz és anyagokhoz, miközben fellépünk a kizsákmányoló gazdasági gyakorlatokkal szemben. Emellett a hírszerző közösség figyelemmel kíséri majd a világ kulcsfontosságú ellátási láncait és technológiai fejlődését annak érdekében, hogy megértsük és mérsékeljük azokat a sebezhetőségeket és fenyegetéseket, amelyek Amerika biztonságát és jólétét érintik.

- **Újraiparosítás** – A jövő a termelőké. Az Egyesült Államok újraiparosítja gazdaságát, visszatelepíti az ipari termelést, és ösztönzi, illetve vonzza a beruházásokat gazdaságunkba és munkaerőnkbe, különös tekintettel azokra a kritikus és feltörekvő technológiai ágazatokra, amelyek meghatározzák a jövőt. Ezt vámok stratégiai alkalmazásával és olyan új technológiák bevezetésével fogjuk megvalósítani, amelyek elősegítik az ipari termelés széles körű elterjedését országunk minden részében, emelik az amerikai munkavállalók életszínvonalát, és biztosítják, hogy hazánk soha többé ne függjön egyetlen jelenlegi vagy potenciális ellenféltől sem kritikus termékek vagy alkatrészek tekintetében.
- **A védelmi ipari bázis újjáélesztése** – Erős és ütőképes haderő nem létezhet erős és ütőképes védelmi ipari bázis nélkül. A közelmúlt konfliktusai rávilágítottak a hatalmas szakadékra az olcsó drónok és rakéták, valamint az ezek elleni védekezéshez szükséges drága rendszerek között; ez egyértelművé tette, hogy változtatnunk és alkalmazkodnunk kell. Amerikának nemzeti szintű mozgósításra van szüksége ahhoz, hogy alacsony költségen képes legyen erős védelmi megoldásokat innoválni, nagy mennyiségben gyártani a legmodernebb rendszereket és lőszereket, valamint visszatelepíteni a

védelmi ipari ellátási láncokat. Különösen fontos, hogy harcoló erőinket a képességek teljes skálájával lássuk el: azoktól az olcsó fegyverektől kezdve, amelyek a legtöbb ellenféllel szemben hatékonyak, egészen a legfejlettebb, csúcskategóriás rendszerekig, amelyek egy kifinomult ellenféllel vívott konfliktus esetén szükségesek. És ahhoz, hogy megvalósítsuk Trump elnök „béke az erő révén” vízióját, mindezt gyorsan kell végrehajtanunk. Emellett ösztönözni fogjuk valamennyi szövetségeseink és partnerünk ipari bázisának újjáélesztését is, hogy közös védelmünket megerősítsük.

- **Energiadominancia** – Amerika energiapiaci dominanciájának helyreállítása (olaj, gáz, szén és nukleáris energia terén), valamint a szükséges kulcsfontosságú energiarendszerek visszatelepítése kiemelt stratégiai prioritás. Az olcsó és bőséges energia jól fizető munkahelyeket teremt az Egyesült Államokban, csökkenti a költségeket az amerikai fogyasztók és vállalkozások számára, előmozdítja az újraiparosítást, és segít megőrizni előnyünket olyan csúcstechnológiákban, mint a mesterséges intelligencia. Nettó energiaexportunk bővítése elmélyíti kapcsolatrendszerünket szövetségeseinkkel, miközben visszaszorítja ellenfeleink befolyását, erősíti partjaink védelmére való képességüket, és – ahol és amikor szükséges – lehetővé teszi az erőnk megmutatását. Elutasítjuk a „klímaváltozás” és a „nettó zero” katasztrofális ideológiáit, amelyek súlyos károkat okoztak Európának, veszélyeztetik az Egyesült Államokat, és ellenfeleinket támogatják.
- **Az amerikai pénzügyi szektor dominanciájának megőrzése és erősítése** – Az Egyesült Államok a világ vezető pénzügyi és tőkepiacával rendelkezik, amelyek az amerikai befolyás tartóoszlopai, és jelentős mozgásteret, valamint eszközöket biztosítanak a döntéshozók számára nemzetbiztonsági prioritásaink előmozdításához. Ugyanakkor ezt a vezető pozíciót nem szabad adottnak

tekinteni. Dominanciánk megőrzése és növelése megköveteli a dinamikus szabadpiaci rendszerünkben és a digitális pénzügyekben, illetve az innovációban betöltött vezető szerepünkben rejlő lehetőségek kiaknázását annak érdekében, hogy piacaink a világ legdinamikusabb, leglikvidebb és legbiztonságosabb piacai maradjanak, és továbbra is irigység tárgyát képezzék a világban.

3. A régiók

Szokássá vált, hogy az ilyen jellegű dokumentumok a világ minden részét és minden ügyét megemlítik, abból a feltevésből kiindulva, hogy bármilyen kihagyás vakfoltot vagy semmibevételt jelentene. Ennek eredményeként a dokumentumok terjengőssé és fókuszátlanná válnak – ami épp az ellenkezőjévé annak, aminek egy stratégiának lennie kell.

A fókuszálás és a prioritások felállítása választást jelent – annak elismerését, hogy nem minden számít mindenkinek egyformán. Ez *nem* jelenti azt, hogy bármely nép, régió vagy ország önmagában kevésbé lenne fontos. Az Egyesült Államok minden mérce szerint a történelem legnagyobb nemzete – ám nem engedhetjük meg magunknak, hogy a világ minden régiójára és minden problémájára egyformán figyeljünk.

A nemzetbiztonsági politika célja az alapvető nemzeti érdekek védelme – bizonyos prioritások túlmutatnak a regionális határokon. Például egy amúgy kevésbé jelentős térségben megjelenő terrortevékenység is megkövetelheti az azonnali figyelmünket. De ebből a szükséghelyzetből kiindulva tartós figyelmet fordítani a perifériára: hiba.

A. A nyugati félteke. A Monroe-elv Trump-korollárium

Az évekig tartó elhanyagolás után az Egyesült Államok újra érvényt szerez a Monroe-elvnek, hogy helyreállítsa Amerika vezető szerepét a Nyugati féltekén, megvédje hazánkat, és biztosítsa hozzáférésünket a térség kulcsfontosságú földrajzi pontjaihoz. Meg fogjuk akadályozni, hogy a féltekén kívüli versenytársak katonai erőket vagy más fenyegető

eszközöket állomásoztassanak, illetve stratégiai jelentőségű eszközöket birtokoljanak vagy ellenőrizzenek a féltekénken. A Monroe-elvhez fűzött „Trump-korollárium” józan és hatékony eszköze az amerikai hatalom és prioritások helyreállításának, teljes összhangban az Egyesült Államok biztonsági érdekeivel.

A Nyugati féltekére vonatkozó céljaink két szóban foglalhatók össze: *bevonni* és *bővíteni*. Be fogjuk *vonni* a féltekén már meglévő barátainkat a migráció féken tartásába, a kábítószer-áramlás megállításába, valamint a szárazföldi és tengeri stabilitás és biztonság erősítésébe. Emellett *bővíteni* fogjuk partnerségi körünket: új partnereket fogunk szerezni és megerősíteni, miközben saját országunkat a félteke első számú gazdasági és biztonsági partnerévé tesszük.

Bevonás

Az amerikai politikának a regionális bajnokok bevonására kell összpontosítania, akik saját határaikon túl is képesek elfogadható stabilitást teremteni a térségben. Ezek az államok segítenek majd megállítani az illegális és destabilizáló migrációt, semlegesíteni a kartelleket, előmozdítani nearshore (közeli országban működő partner bevonásával) kiszervezett gyártást, valamint fejleszteni a helyi magángazdaságokat és más kulcsfontosságú területeket. Jutalmazni és ösztönözni fogjuk mindazon kormányokat, politikai pártokat és mozgalmakat a térségben, amelyek nagy vonalakban összhangban állnak elveinkkel és stratégiánkkal. Ugyanakkor nem szabad figyelmen kívül hagynunk azokat a más nézőpontú kormányokat sem, amelyekkel mégis közősek az érdekeink, és amelyek készek együttműködni velünk.

Az Egyesült Államoknak újra kell gondolnia katonai jelenlétét a nyugati féltekén. Ez négy egyértelmű feladatot jelent:

- Globális katonai jelenlétünk olyan irányú módosítását, amely a féltekénken jelentkező sürgős fenyegetésekre összpontosít – különösen azokra a feladatokra, amelyeket e stratégia azonosít –, és elmozdulást azoktól a hadszínterektől, amelyek relatív jelentősége az amerikai nemzetbiztonság szempontjából az

elmúlt évtizedekben vagy években csökkent;

- A parti őrség és a haditengerészet olyan, a feladathoz jobban illeszkedő jelenlétének biztosítását, amely képes ellenőrizni a tengeri útvonalakat, megghiúsítani az illegális és más nem kívánatos migrációt, visszaszorítani az ember- és kábítószer-kereskedelmet, valamint válsághelyzetben ellenőrzés alatt tartani a kulcsfontosságú tranzitútvonalakat;
- Célzott bevetéseket a határ biztonságának megerősítésére és a kartellek felszámolására, beleértve – ahol szükséges – a fegyveres erő alkalmazását is, az elmúlt évtizedekben kudarcot vallott, kizárólag rendészeti eszközökre építő megközelítés leváltására;
- Hozzáférés létrehozását vagy bővítését stratégiai jelentőségű helyszíneken.

Az Egyesült Államok elsőbbséget biztosít a kereskedelmi diplomáciának, hogy vámok és kölcsönös kereskedelmi megállapodások hatékony eszközei révén erősítse saját gazdaságát és iparát. A cél az, hogy partnerországaink megerősítsék hazai gazdaságukat, miközben egy gazdaságilag erősebb és fejlettebb nyugati félteke egyre vonzóbb piaccá válik az amerikai kereskedelem és befektetések számára. A kritikus ellátási láncok megerősítése ezen a féltekén csökkenti a függőségeket, és növeli az amerikai gazdaság ellenálló képességét. Az Amerika és partnerei között létrejövő kapcsolatok mindkét fél számára előnyösek lesznek, miközben megnehezítik a féltekén kívüli versenytársak számára befolyásuk növelését a térségben. Egyszersmind, miközben elsőbbséget adunk a kereskedelmi diplomáciának, dolgozunk a biztonsági partnerségek erősítésén is – a fegyvereladásoktól a hírszerzési együttműködésen át a közös gyakorlatokig.

Bővítés

Miközben elmélyítjük partnerségünket azokkal az országokkal, amelyekkel Amerika jelenleg is szoros kapcsolatot ápol, bővítenünk kell hálózatunkat a térségben. Azt akarjuk, hogy más nemzetek bennünket tekintsenek első számú partnerüknek, és különböző

eszközökkel fogjuk visszatartani őket attól, hogy másokkal működjenek együtt.

A nyugati félteke számos stratégiai erőforrásnak ad otthont, amelyeket Amerikának regionális szövetségeseivel együttműködve kell fejlesztenie, hogy szomszédos országaink és saját hazánk egyaránt gyarapodjanak. A Nemzetbiztonsági Tanács haladéktalanul megkezdje egy erőteljes, több ügynökséget összefogó folyamat elindítását, amelynek keretében – hírszerző közösségünk elemző kapacitásának támogatásával – felkéri az illetékes ügynökségeket, hogy azonosítsák a nyugati félteke stratégiai pontjait és erőforrásait, azok védelmének és regionális partnerekkel való közös fejlesztésének szempontjából.

A féltekénken kívüli versenytársak jelentős pozíciókat szereztek a nyugati féltekén, részben azért, hogy jelenleg gazdasági hátrányba hozzanak bennünket, részben pedig olyan módokon, amelyek a jövőben stratégiai károkat okozhatnak. E befolyásszerzés komoly ellenállás nélküli eltérése az elmúlt évtizedek egyik súlyos amerikai stratégiai hibája.

Az Egyesült Államoknak vezető szerepet kell betöltenie a nyugati féltekén – ez biztonságunk és jólétünk alapfeltétele. Csak így tudjuk magabiztosan érvényesíteni érdekeinket a térségben, ott és akkor, ahol erre szükség van. Szövetségeink feltételeinek – illetve bármiféle támogatásunk feltételeinek – azon kell alapulniuk, hogy fokozatosan visszaszorítsuk az ellenséges külső befolyást – a katonai létesítmények, kikötők és kritikus infrastruktúrák feletti ellenőrzéstől kezdve egészen a tág értelemben vett stratégiai jelentőségű eszközök felvásárlásáig.

Az idegen befolyást esetenként nehéz lesz visszaszorítani, tekintettel bizonyos latin-amerikai kormányok és egyes külföldi szereplők politikai összefonódására. Ugyanakkor számos kormány nem ideológiailag kötődik ezekhez a hatalmakhoz, hanem más okokból – alacsonyabb költségek, kevesebb szabályozási akadály – választja az üzleti együttműködést velük. Az Egyesült Államok már ért el sikereket a külső befolyás visszaszorításában a nyugati féltekén azáltal, hogy konkrétan igazolta: a látszólag „olcsó” külföldi segítség mennyi rejtett

költséget hordoz – többek között a kémkedés, a kiberbiztonság, az adósságcsapdák és más kockázatok formájában. Ezt a munkát fel kell gyorsítanunk, többek között azzal, hogy az amerikai pénzügyi és technológiai befolyást felhasználva ösztönözzük az országokat az ilyen típusú „segítség” elutasítására.

A nyugati féltekén – és a világ minden más térségében – az Egyesült Államoknak egyértelművé kell tennie, hogy az amerikai termékek, szolgáltatások és technológiák hosszú távon messze jobb választást jelentenek, mert magasabb minőséget képviselnek, és nem járnak azokkal a feltételekkel, amelyek más országok „segítségét” kísérik. Ugyanakkor saját rendszerünket is meg fogjuk reformálni az engedélyezési és jóváhagyási folyamatok felgyorsítása érdekében – ismételten, azért, hogy bennünket válasszanak első számú partnerként. Minden ország előtt világos választás áll: egy amerikai vezetésű világot kíván-e, amelyet szuverén államok és szabad gazdaságok alkotnak, vagy egy másik, párhuzamos rendet, amelyben a világ túlsó felén lévő hatalmak befolyása alatt áll.

Minden, a térségben szolgáló vagy a térséggel foglalkozó amerikai tisztviselőnek teljes körűen tisztában kell lennie a káros külső befolyás egészével, és egyidejűleg nyomást kell gyakorolnia, valamint ösztönzőket kell kínálnia a partnerországoknak féltekénk védelme érdekében.

Féltekénk sikeres védelme azt is megköveteli, hogy az Egyesült Államok kormánya szorosabban működjön együtt az amerikai magánszektoral. Minden nagykövetségünknek tisztában kell lennie az adott ország jelentős üzleti lehetőségeivel, különösen a nagy állami megrendelések tekintetében. Minden olyan amerikai tisztviselőnek, aki ezekkel az országokkal kapcsolatba lép, értenie kell, hogy feladatának része elősegíteni az amerikai vállalatok versenyképességét és sikerét.

Az Egyesült Államok kormánya azonosítani fogja azokat a stratégiai felvásárlási és befektetési lehetőségeket a térségben, amelyekbe amerikai vállalatok kapcsolódhatnak be, és ezeket a lehetőségeket minden egyes amerikai kormányzati finanszírozási program elé

terjeszti értékelésre – ideértve (többek között) az Egyesült Államok Külügyminisztériumát, a Hadügyminisztériumot, az Energiaügyi Minisztériumot, a Small Business Administrationt (Kisvállalkozásokat Támogató Hivatal), a Nemzetközi Fejlesztési Pénzügyi Társaságot (International Development Finance Corporation), az Export–Import Bankot, valamint a Millennium Challenge Corporation fejlesztési ügynökséget. Partnerségre kell lépünk a térség kormányaival és vállalataival annak érdekében, hogy bővíthető és ellenálló energetikai infrastruktúrát építsünk ki, beruházzunk a kritikus ásványi anyagokhoz való hozzáférésbe, valamint megerősítsük a meglévő és jövőbeli kiberkommunikációs hálózatokat, amelyek teljes mértékben kihasználják az amerikai titkosítási és biztonsági technológiák nyújtotta lehetőségeket. A fent említett amerikai kormányzati szervezeteket fel kell használni a külföldön beszerzett amerikai termékek vásárlási költségeinek részbeni finanszírozására.

Az Egyesült Államoknak ellen kell állnia minden olyan intézkedésnek – és vissza is kell fordítania azokat –, mint a célzott adóztatás, a tisztességtelen szabályozás vagy az államosítás, amelyek hátrányos helyzetbe hozzák az amerikai vállalatokat. Megállapodásaink feltételeinek – különösen azokkal az országokkal, amelyek leginkább függnek tőlünk, és amelyekkel szemben ezért a legnagyobb befolyással rendelkezünk – kizárólagos beszállítói szerződéseket kell előírniuk az amerikai vállalatokra vonatkozóan. Ugyanakkor minden erőfeszítést meg kell tennünk annak érdekében, hogy kiszorítsuk azokat a külföldi cégeket, amelyek infrastruktúrát építenek a térségben.

B. *Ázsia. Megnyerni a gazdasági jövőt, megelőzni a katonai összeütközést*

Erőpozícióból gyakorolt vezetés

Trump elnök egymaga számolta fel több mint három évtized Kínáról alkotott téves amerikai feltételezéseit – mindenekelőtt azt a meggyőződést, hogy ha megnyitjuk piacainkat Kína előtt, ösztönözzük az amerikai vállalatok kínai befektetéseit, és Kínába szervezzük ki gyártásunkat, akkor elősegítjük Kína belépését az úgynevezett

„szabályokon alapuló nemzetközi rendbe”. Ez nem így történt. Kína meggazdagodott és megerősödött, majd vagyonát és hatalmát saját jelentős előnyére használta fel. Az amerikai elitek pedig – mindkét politikai párt négy egymást követő kormányzatán át – vagy készségesen asszisztáltak Kína stratégiájához, vagy egyszerűen nem voltak hajlandók szembenézni a valósággal.

Az indiai–csendes-óceáni térség már jelenleg is a világ GDP-jének csaknem felét adja vásárlóerő-paritáson számolva, és egyharmadát nominális alapon. Ez az arány a 21. század folyamán bizonyosan tovább fog növekedni. Mindez azt jelenti, hogy az indiai–csendes-óceáni térség már most is – és a jövőben még inkább – a következő évszázad gazdasági és geopolitikai küzdőtereinek egyik kulcsfontosságú színtere. Ahhoz, hogy otthon sikeresek legyünk, ott is eredményesen kell versenyeznünk – és ezt meg is tesszük. Trump elnök 2025 októberi útja során jelentős megállapodásokat írt alá, amelyek tovább mélyítik kereskedelmi, kulturális, technológiai és védelmi kapcsolatainkat, és megerősítik elkötelezettségünket egy szabad és nyitott indiai–csendes-óceáni térség iránt.

Amerika rendkívüli adottságokkal rendelkezik – a világ legerősebb gazdaságával és haderejével, páratlan innovációs képességgel, felülmúlhatatlan „puha hatalommal”, valamint azzal a történelmi múlttal, hogy szövetségesei és partnerei javát szolgálja. Ezek az előnyök teszik lehetővé, hogy sikeresen versenyezzünk.

Trump elnök olyan szövetségeket épít, és olyan partnerségeket erősít meg az indiai–csendes-óceáni térségben, amelyek hosszú időn át a biztonság és a jólét tartóoszlopai lesznek.

Gazdaság. A végső tét

Amióta a kínai gazdaság 1979-ben megnyílt a világ felé, az országaink közötti kereskedelmi kapcsolatok alapvetően kiegyensúlyozatlanok voltak és maradtak. Az ami egykor egy gazdag, érett gazdaság és a világ egyik legszegényebb országának viszonya volt, mára két csaknem egyenrangú fél kapcsolatává alakult – miközben az amerikai megközelítés egészen a közelmúltig a korábbi feltételezések foglya maradt.

Kína részben úgy alkalmazkodott az Egyesült Államok 2017-ben megkezdett vámstratégiai fordulatához, hogy tovább erősítette az ellátási láncok feletti ellenőrzését – különösen a világ alacsony és közepes jövedelmű országaiban (azaz ahol az egy főre jutó GDP nem haladja meg a 13 800 dollárt), amelyek a következő évtizedek egyik legfontosabb gazdasági ütközőzónái lesznek. Kína exportja az alacsony jövedelmű országokba 2020 és 2024 között megduplázódott. Az Egyesült Államok közvetetten – közvetítő országokon és kínai építésű gyárakon keresztül – több tucat államból, köztük Mexikóból is importál kínai árukat. Kína alacsony jövedelmű országokba irányuló exportja ma már csaknem négyszerese az Egyesült Államokba irányuló exportjának. Amikor Trump elnök 2017-ben hivatalba lépett, Kína amerikai exportja a kínai GDP 4 százalékát tette ki, mára azonban valamivel 2 százalék fölé esett. Kína azonban – más, közvetítő országokon keresztül – továbbra is exportál az Egyesült Államokba.

A jövőben újra kiegyensúlyozottá fogjuk tenni Amerika gazdasági kapcsolatát Kínával, a kölcsönösséget és a méltányosságot helyezve előtérbe, az amerikai gazdasági függetlenség helyreállítása érdekében. A Kínával folytatott kereskedelemnek kiegyensúlyozottnak kell lennie, és nem érzékeny területekre kell összpontosítania. Ha Amerika továbbra is növekedési pályán marad – és ezt egy Pekinggel fűződően valóban kölcsönösen előnyös gazdasági viszony mellett fenn tudja tartani –, akkor a jelenlegi, 2025-ben mért 30 billió dolláros gazdaságunk a 2030-as évekre 40 billió dollárra nőhet, ami irigylésre méltó pozícióba helyezi országunkat a világ vezető gazdasága státuszának megőrzése szempontjából. Végző célunk a hosszú távú gazdasági vitalitás alapjainak megteremtése.

Fontos, hogy mindezt egy erős és tartós elrettentési fókusz kíséresse, amely megakadályozza a háborút az indiai–csendes-óceáni térségben. Ez a kombinált megközelítés pozitív visszacsatolási folyamatként működhet: a határozott amerikai elrettentés teret nyit a fegyelmezettebb gazdasági lépéseknek, a fegyelmezettebb gazdasági lépések pedig nagyobb amerikai erőforrásokat teremtenek az elrettentés hosszú távú fenntartásához.

Ennek megvalósításához több alapvető feltétel szükséges.

Először is, az Egyesült Államoknak meg kell védenie gazdaságát és polgárait minden ártalomtól, függetlenül attól, hogy az milyen országból vagy forrásból származik. Ez többek között a következők megszüntetését jelenti:

- Államilag irányított kizsákmányoló támogatások és iparpolitikák;
- Tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatok;
- Munkahelyek megszűnése és ipari leépülés;
- Nagy léptékű szellemi tulajdonlopás és ipari kémkedés;
- Az ellátási láncokat fenyegető veszélyek, amelyek kockáztatják az Egyesült Államok hozzáférését a kritikus erőforrásokhoz, köztük egyes ásványokhoz és a ritkaföldfémekhez;
- A fentanil prekursorainak exportja, amely az amerikai opiátjárványt táplálja;
- Propaganda, befolyásolási műveletek és más kulturálisan felforgató tevékenységek.

Másodszor, az Egyesült Államoknak együtt kell működnie szerződéses szövetségeseivel és partnereivel – akik együttesen további 35 billió dollárnyi gazdasági erőt adnak hozzá a saját, 30 billió dolláros nemzetgazdaságunkhoz (együtt a világgazdaság több mint felét alkotva) – annak érdekében, hogy ellensúlyozzuk a kizsákmányoló gazdasági gyakorlatokat, és közös gazdasági erőnket felhasználva megőrizzük vezető pozíciónkat a világgazdaságban, valamint biztosítsuk, hogy a szövetséges gazdaságok ne váljanak egyetlen versengő hatalom alárendeltjeivé sem. Folytatnunk kell Indiához fűződő kereskedelmi (és egyéb) kapcsolataink erősítését annak érdekében, hogy Újdelhit arra ösztönözzük, járuljon hozzá az indiai–csendes-óceáni térség biztonságához – többek között az Ausztráliával, Japánnal és az Egyesült Államokkal folytatott négyoldalú együttműködés fenntartásán keresztül. Emellett azon fogunk dolgozni, hogy szövetségeseink és partnerállamaink lépései összhangban álljanak közös érdekünkkel, amely bármilyen rivális hatalom térségbeli dominanciájának megakadályozása.

Az Egyesült Államoknak egyidejűleg be kell fektetnie a kutatásba, hogy megőrizze és tovább növelje előnyét a csúcstechnológiás katonai és kettős felhasználású technológiák terén, különös hangsúlyt helyezve azokra a területekre, ahol amerikai fölény a legerősebb. Ide tartoznak a mélytengeri képességek, az űr és a nukleáris terület, valamint azok a technológiák, amelyek a jövő katonai erejét meghatározzák – így a mesterséges intelligencia, a kvantumszámítás, az autonóm rendszerek –, továbbá mindazon energiarendszerek, amelyek e területek működtetéséhez szükségesek.

Az Egyesült Államok kormányának az amerikai magánszektorral fenntartott kulcsfontosságú kapcsolatai hozzájárulnak ahhoz, hogy folyamatos felügyelet alatt tartsuk az amerikai hálózatokat – köztük a kritikus infrastruktúrát – érő tartós fenyegetéseket. Ez pedig lehetővé teszi, hogy a kormány valós időben képes legyen a felderítésre, a támadók azonosítására és a reagálásra (azaz a hálózatvédelemre és a támadó kiberhadműveletekre), miközben védi az amerikai gazdaság versenyképességét, és erősíti az amerikai technológiai szektor ellenálló képességét.

E képességek fejlesztése jelentős deregulációt is igényel, hogy tovább növeljük versenyképességünket, ösztönözzük az innovációt, és bővítsük az Egyesült Államok természeti erőforrásaihoz való hozzáférést. Ennek során arra kell törekednünk, hogy helyreállítsuk az Egyesült Államoknak és térségbeli szövetségeseinek kedvező katonai erőegyensúlyt.

A gazdasági fölény megőrzése és a szövetségi rendszerünk gazdasági csoporttá való kovácsolása mellett az Egyesült Államoknak határozott diplomáciai és a magánszektor által vezérelt gazdasági jelenlétet kell kialakítania azokban az országokban, ahol a globális gazdasági növekedés nagy része várhatóan a következő évtizedekben meg fog valósulni.

Az Amerikát első helyre soroló diplomácia célja a globális kereskedelmi kapcsolatok kiegyensúlyozása. Világossá tettük szövetségeseink számára, hogy Amerika folyó fizetési mérlegének hiánya fenntarthatatlan. Európát, Japánt, Koreát, Ausztráliát, Kanadát,

Mexikót és más jelentős országokat olyan kereskedelempolitikák elfogadására kell ösztönöznünk, amelyek elősegítik a kínai gazdaságnak a háztartási fogyasztás irányába történő elmozdítását, mivel Délkelet-Ázsia, Latin-Amerika és a Közel-Kelet önmagában nem képes befogadni Kína hatalmas többletkapacitását. Európa és Ázsia exportáló országai ugyanakkor a közepes jövedelmű országokra is tekinthetnek korlátozott, de növekvő piacokra irányuló exportjuk szempontjából.

A kínai állam által irányított és támogatott vállalatok kiemelkedően teljesítenek fizikai és digitális infrastruktúra építésében. Kína mintegy 1,3 billió dollárnyi kereskedelmi többletét hitelek formájában forgatta vissza kereskedelmi partnereihez. Amerika és szövetségesei mindeddig nem dolgoztak ki – nemhogy végrehajtottak volna – közös tervet az úgynevezett „globális Dél” számára, jóllehet együtt óriási erőforrásokkal rendelkeznek. Európa, Japán, Dél-Korea és más országok összesített nettó külföldi eszközállománya 7 billió dollár. A nemzetközi pénzügyi intézmények – köztük a többoldalú fejlesztési bankok – további 1,5 billió dollárnyi eszközzel bírnak. Bár e szervezetek hatékonyságát részben aláasta a feladatkörök indokolatlan kiterjesztése, a jelenlegi kormányzat eltökélt abban, hogy vezető szerepét felhasználva olyan reformokat hajtson végre, amelyek biztosítják, hogy e szervezetek az amerikai érdekeket szolgálják.

Az, ami Amerikát a világ többi részétől megkülönbözteti – nyitottságunk, átláthatóságunk, megbízhatóságunk, a szabadság és az innováció iránti elkötelezettségünk, valamint a szabadpiaci kapitalizmus –, a jövőben is biztosítani fogja, hogy bennünket válasszanak első számú globális partnerként. Amerika továbbra is vezető pozíciót tölt be azokban a kulcstechnológiákban, amelyekre a világ többi részének szüksége van. Partnereink számára olyan ösztönzől csomagját kell kínálnunk – például csúcstechnológiai együttműködést, védelmi beszerzéseket és hozzáférést tőkepiacainkhoz –, amely döntéseiket a mi javunkra billenti.

Trump elnök 2025 májusi állami látogatásai a perzsa-öbölbeli országokban megmutatták az amerikai technológia erejét és vonzerejét.

Az elnök elnyerte ezen államok támogatását az amerikai, felsőbbrendű mesterségesintelligencia-technológiák számára, tovább mélyítve partnerségünket. Amerikának hasonló módon be kell vonnia európai és ázsiai szövetségeseit és partnereit – köztük Indiát is – közös pozícióink megszilárdítására és megerősítésére a nyugati féltekén, valamint a kritikus ásványi nyersanyagok tekintetében Afrikában. Olyan koalíciókat kell kialakítanunk, amelyek pénzügyi és technológiai komparatív előnyeinket felhasználva építik ki az exportpiacokat az együttműködő országokkal. Amerika gazdasági partnerei számára többé nem lehet elvárás, hogy túlkapacitások és strukturális egyensúlytalanságok révén szerezzenek bevételt az Egyesült Államoktól; ehelyett a növekedést olyan irányított együttműködésen keresztül kell elérniük, amely a stratégiai igazodáshoz kötődik, valamint hosszú távú amerikai befektetésekből táplálkozik.

A világ legmélyebb és leghatékonyabb tőkepiacainak birtokában Amerika segíthet az alacsony jövedelmű országoknak saját tőkepiacuk fejlesztésében, illetve abban, hogy valutáikat szorosabban kössék a dollárhoz, biztosítva ezzel a dollár mint a világ tartalékvalutája jövőjét.

Legnagyobb előnyeink továbbra is a kormányzati rendszerünk és a dinamikus szabadpiaci gazdaságunk. Ám nem feltételezhetjük, hogy rendszerünk előnyei maguktól érvényesülnek. Ezért elengedhetetlen egy nemzetbiztonsági *stratégia*.

A katonai fenyegetések elrettentése

Hosszú távon az amerikai gazdasági és technológiai fölény fenntartása a legbiztosabb módja annak, hogy elrettentsünk és megelőzzünk egy nagyszabású katonai konfliktust.

A kedvező hagyományos katonai erőegyensúly továbbra is a stratégiai versengés egyik alapvető eleme. Joggal összpontosul nagy figyelem Tajvanra – részben a félvezetőgyártásban betöltött meghatározó szerepe miatt, de elsősorban azért, mert Tajvan közvetlen hozzáférést biztosít a második szigetláncához, és két külön hadszíntérre választja szét Északkelet- és Délkelet-Ázsiát. Mivel a Dél-kínai-tengeren évente a globális tengeri áruforgalom egyharmada halad át, mindez komoly

következményekkel jár az Egyesült Államok gazdaságára nézve. Ezért a Tajvan körüli konfliktus elrettentése – lehetőség szerint az amerikai katonai fölény megőrzésével – kiemelt prioritás. Fenntartjuk továbbá Tajvannal kapcsolatos, régóta érvényes nyilatkozási politikánkat, ami azt jelenti, hogy az Egyesült Államok nem támogatja a status quo egyoldalú megváltoztatását a Tajvani-szorosban.

Olyan hadsereget fogunk felépíteni, amely képes megakadályozni az agressziót az első szigetlánc bármely pontján. Az amerikai haderő azonban nem tudja mindezt egyedül végrehajtani – és nem is kell, hogy képes legyen erre. Szövetségeseinknek fel kell nőniük a feladathoz, és sokkal többet kell költeniük, de még inkább: sokkal többet kell *tenniük* a közös védelem érdekében. Az amerikai diplomáciai erőfeszítéseknek arra kell irányulniuk, hogy az első szigetláncához tartozó szövetségesei és partnerei biztosítsanak nagyobb hozzáférést kikötőikhez és más létesítményeikhez az amerikai haderő számára, növeljék saját védelmi kiadásait, és – mindenekelőtt – olyan képességekbe fektessenek, amelyek célja az agresszió elrettentése. Ez összekapcsolja a tengeri biztonsági kérdéseket az első szigetlánc teljes ívén, és megerősíti az Egyesült Államok és szövetségesei azon képességét, hogy megakadályozzanak bármilyen kísérletet Tajvan elfoglalására, illetve elkerüljék egy olyan erőegyensúly kialakulását, amely annyira kedvezőtlen lenne számunkra, hogy a sziget védelme lehetetlenné válna.

Egy ehhez szorosan kapcsolódó biztonsági kihívás annak a lehetősége, hogy valamely rivális ellenőrzése alá vonja a Dél-kínai-tengert. Ez egy potenciálisan ellenséges hatalom számára lehetővé tenné, hogy útdíjrendszert kényszerítsen a világ egyik legfontosabb kereskedelmi útvonalára, vagy – ami még súlyosabb – tetszése szerint lezárja és újranyissa azt. Mindkét kimenetel súlyosan ártana az Egyesült Államok gazdaságának és szélesebb érdekeinek. Olyan erőteljes intézkedéseket kell kidolgozni, amelyek – a szükséges elrettentéssel együtt – biztosítják, hogy ezek az útvonalak nyitva maradjanak, ne legyenek „útdíjakká” alávétve, és ne lehessen őket egyetlen ország önkényének alárendelni. Ehhez nemcsak további beruházásokra lesz szükség a katonai – különösen a haditengerészeti

– képességek fejlesztésébe, hanem szoros együttműködésre minden olyan állammal is, amely súlyos károkat szenvedne e probléma megoldatlansága esetén, Indiától Japánig és azon túl.

Tekintettel Trump elnök azon következetes elvárására, hogy Japán és Dél-Korea nagyobb részt vállaljon a közös teherviselésből, sürgetnünk kell e két országot, hogy növeljék védelmi kiadásait, különös hangsúlyt helyezve azokra a képességekre – beleértve az újabb képességeket is –, amelyek szükségesek az ellenfelek elrettentéséhez és az első szigetlánc védelméhez. Emellett megerősítjük és ellenállóbbá tesszük katonai jelenlétünket a nyugat-csendes-óceáni térségben, és Tajvannal, illetve Ausztráliával folytatott kapcsolatainkban továbbra is határozottan képviseljük az emelt szintű védelmi kiadások szükségességét.

A konfliktus megelőzése éber katonai jelenlétet igényel az indiai–csendes-óceáni térségben, továbbá a védelmi ipari bázis újjáépítését, nagyobb katonai beruházásokat – részben a mi, részben szövetségeseink és partnereink részéről –, valamint a gazdasági és technológiai verseny hosszú távú megnyerését.

C. Európa nagyságának előmozdítása

Az amerikai tisztviselők hozzászóltak ahhoz, hogy az európai problémákat az elégtelen katonai kiadások és a gazdasági stagnálás felől szemléljük. Ez részben igaz, ám Európa valódi problémái ennél is mélyebbek.

A kontinentális Európa részesedése a globális GDP-ből folyamatosan csökken – az 1990-es 25 százalékról mára 14 százalékra esett –, részben olyan nemzeti és nemzetek feletti szabályozások miatt, amelyek aláássák a kreativitást és a szorgalmat.

Ezt a gazdasági hanyatlást is elhomályosítja azonban a civilizációs eltűnés valós és egyre élesebb fenyegetése. Az Európa előtt álló nagyobb problémák közé tartoznak az Európai Unió és más szupranacionális szervezetek olyan tevékenységei, amelyek aláássák a politikai szabadságot és a szuverenitást; a migrációs politikák, amelyek átalakítják a kontinenst, és feszültségeket keltenek; a szólásszabadság

cenzúrája és a politikai ellenzék elfojtása; a drámai születésszám-csökkenés; valamint a nemzeti identitások és az önbizalom elvesztése.

Ha a jelenlegi trendek folytatódnak, a kontinens húsz éven belül – vagy még hamarabb – felismerhetetlenné válik. Ennek fényében egyáltalán nem egyértelmű, hogy bizonyos európai országok gazdasága és hadereje elég erős marad-e ahhoz, hogy megbízható szövetséges legyen. Számos európai állam jelenleg még inkább ráerősít a mostani irányvonalára. Mi azt akarjuk, hogy Európa európai maradjon, visszanyerje civilizációs önbizalmát, és felhagyjon a szabályozások általi túlterhelés kudarcot vallott gyakorlatával.

Ez az önbizalomhiány Európa Oroszországhoz fűződő viszonyában a legszembevetőbb. Európai szövetségeseink – a nukleáris fegyvereket leszámítva – szinte minden mutató szerint jelentős kemény hatalmi fölényrel rendelkeznek Oroszországgal szemben. Az ukrajnai háború következtében Európa kapcsolatai Oroszországgal mára rendkívül visszaeste, és sok európai egzisztenciális fenyegetésnek tekinti Oroszországot. Az orosz–európai viszony kezelése jelentős amerikai diplomáciai szerepvállalást igényel, mind az eurázsiai térség stratégiai stabilitási feltételeinek újbóli megteremtése, mind pedig az Oroszország és az európai államok közötti konfliktus kockázatának mérséklése érdekében.

Az Egyesült Államok alapvető érdeke, hogy mielőbb tárgyalásos úton érje el az ukrajnai harcok beszüntetését annak érdekében, hogy stabilizálja az európai gazdaságokat, megakadályozza a háború nem szándékolt eskalációját vagy kiterjedését, helyreállítsa a stratégiai stabilitást Oroszországgal, valamint lehetővé tegye Ukrajna háború utáni újjáépítését, hogy az ország életképes államként fennmaradhasson.

Az ukrajnai háború visszás módon növelte Európa – különösen Németország – külső függőségeit. Ma a német vegyipari vállalatok a világ legnagyobb feldolgozóüzemeit Kínában építik fel, orosz gázt használva, amelyhez otthon nem juthatnak hozzá. A Trump-kormányzat olyan európai tisztviselőkkel találja magát szemben, akik irreális elvárásokat támasztanak a háborúval kapcsolatban, miközben

ingatag kisebbségi kormányok tagjai, amelyek közül sok a demokrácia alapelveit is semmibe veszi az ellenzék elfojtása érdekében. Európában a többség békét akar, ez az akarat azonban nem jelenik meg a politikában, nagyrészt azért, mert ezek a kormányok aláássák a demokratikus folyamatokat. Ez stratégiai jelentőségű az Egyesült Államok számára, éppen azért, mert az európai államok nem képesek önmagukat megreformálni, ha tartós politikai válságba vannak belefagyva.

Európa ugyanakkor stratégiai és kulturálisan továbbra is létfontosságú az Egyesült Államok számára. A transzatlanti kereskedelem változatlanul a világ gazdaság és az amerikai jólét egyik alappillére. Az európai iparágak – a gyártástól a technológián át az energetikáig – továbbra is a világ legerősebbjei közé tartoznak. Európa élvonalbeli tudományos kutatásnak és világszínvonalú kulturális intézményeknek ad otthont. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy leírjuk Európát – ez önsorsrontó lenne mindannak a szempontjából, amit e stratégia célul tűz ki.

Az amerikai diplomáciának továbbra is ki kell állnia a valódi demokrácia, a szólásszabadság és az európai nemzetek egyéni sajátosságainak és történelmének határozott, magabiztos ünneplése mellett. Amerika arra bátorítja európai politikai szövetségeseit, hogy támogassák ezt a szellemi megújulást, és a hazafias európai pártok növekvő befolyása valóban komoly okot ad az optimizmusra.

Célunk az kell legyen, hogy segítsük Európát jelenlegi pályájának korrigálásában. Erős Európára lesz szükségünk ahhoz, hogy sikeresen versenyezzünk, illetve olyanra, amely velünk összhangban dolgozik azon, hogy egyetlen ellenfél se legyen képes Európa feletti dominanciát kiépíteni.

Amerika érthető módon érzelmileg is kötődik az európai kontinenshez – és természetesen Nagy-Britanniához és Írországhoz is. Ezen országok jellege stratégiai szempontból is fontos, mert a stabilitás és biztonság feltételeinek megteremtéséhez kreatív, cselekvőképes, magabiztos, demokratikus szövetségesekre támaszkodunk. Olyan,

velünk egy irányba húzó országokkal kívánunk együttműködni, amelyek helyre akarják állítani korábbi nagyságukat.

Hosszú távon több mint valószínű, hogy legkésőbb néhány évtizeden belül bizonyos NATO-tagállamok többségükben nem európai összetételűvé válnak. Így nyitott kérdés, vajon ugyanúgy tekintenek-e majd helyükre a világban – vagy az Egyesült Államokkal fennálló szövetségükre –, mint azok, akik aláírták a NATO-alapokmányt.

Európára vonatkozó átfogó politikánknak az alábbiakat kell előtérbe helyeznie:

- A stabilitás feltételeinek helyreállítását Európán belül, valamint a stratégiai stabilitás megteremtését az Oroszországgal való viszonyban;
- Annak elősegítését, hogy Európa saját lábára álljon, és egymással összehangolt, szuverén nemzetek csoportjaként működjön, beleértve saját védelmének elsődleges felelősségét, miközben egyetlen ellenséges hatalom sem építheti ki felette dominanciáját;
- Ellenálló képesség kialakítását az Európa jelenlegi pályáját alakító tényezőkkel szemben az európai országokon belül;
- Az európai piacok megnyitását az amerikai áruk és szolgáltatások előtt, valamint az amerikai munkavállalók és vállalatok méltányos kezelésének biztosítását;
- Közép-, Kelet- és Dél-Európa egészséges államainak megerősítését kereskedelmi kapcsolatok, fegyvereladások, politikai együttműködés, valamint kulturális és oktatási csereprogramok révén;
- Annak a percepciónak a megszüntetését – és valósággá válásának megelőzését –, hogy a NATO egy örökké bővülő szövetség;
- Európa ösztönzését arra, hogy lépéseket tegyen a merkantilista túlkapacitás, a technológiai lopás, a kiberkémkedés és más ellenséges gazdasági gyakorlatok elleni fellépés érdekében.

D. A Közel-Kelet. A terhek megosztása és a béke építése

Az amerikai külpolitika legalább fél évszázadon át minden más térséghez képest előbbre helyezte a Közel-Keletet. Ennek okai nyilvánvalók: a Közel-Kelet évtizedeken keresztül a világ legfontosabb energiaforrás-szállítója volt, a nagyhatalmi versengés egyik fő színtere, valamint olyan konfliktusok gócpontja, amelyek az egész világra – sőt a saját partjainkra – is könnyen áterjedhettek volna.

Ma e dinamikák közül legalább kettő már nem áll fenn. Az energiaellátás jelentősen diverzifikálódott, az Egyesült Államok pedig ismét nettó energiaexportőrré vált. A szuperhatalmi versengést felváltotta a nagyhatalmi pozícióharc, amelyben az Egyesült Államok – részben az Öböl-menti, más arab partnerekkel és Izraellel fennálló szövetségeink Donald Trump elnök általi sikeres újjáélesztése révén – továbbra is a legkedvezőbb helyzetet élvezi.

A konfliktus továbbra is a Közel-Kelet legnehezebben kezelhető dinamikája, ám a probléma ma kisebb, mint amit a címlapok sugallnak. Irán – a térség fő destabilizáló ereje – súlyosan meggyengült az Izrael által 2023. október 7. óta végrehajtott műveletek, valamint Donald Trump elnök 2025 júniusi Éjféli kalapács hadművelete nyomán, amely jelentős mértékben roncsolta Irán nukleáris programját. Az izraeli–palesztin konfliktus továbbra is összetett, de a Donald Trump által létrehozott tűzszünetnek és túszzabadításnak köszönhetően előrelépés történt a tartósabb béke irányába. A Hamász fő támogatóinak egy része meggyengült, illetve visszavonult. Szíria továbbra is potenciális problémát jelent, ám amerikai, arab, izraeli és török támogatással stabilizálódhat, és visszanyerheti méltó helyét a térség integráns, pozitív szereplőjeként.

Azáltal, hogy a jelenlegi kormányzat visszavonja vagy enyhíti a korlátozó energiapolitikai intézkedéseket, és az amerikai energiatermelés felgyorsul, Amerika történelmi indoka a Közel-Keletre való összpontosításra háttérbe szorul. A térség ehelyett mindinkább a nemzetközi befektetések forrásává és célpontjává válik, mégpedig a kőolaj- és gáziparon messze túlmutató ágazatokban – ideértve a nukleáris energiát, a mesterséges intelligenciát és a védelmi technológiákat. A térségbeli partnerekkel együttműködve más

gazdasági érdekeinket is előmozdíthatjuk: a beszállítói láncok biztonságának növelésétől kezdve egészen addig, hogy új lehetőségeket teremtsünk baráti és nyitott piacok kiépítésére a világ más régióiban, például Afrika egyes térségeiben.

A közel-keleti partnerek egyre határozottabban bizonyítják elkötelezettségüket a radikalizmus elleni fellépés mellett, és ezt az irányt az amerikai politikának továbbra is ösztönöznie kell. Ehhez azonban fel kell adnunk azt a téves amerikai gyakorlatot, amely e nemzeteket – különösen az Öböl-menti monarchiákat – nyomásgyakorlással próbálta rávenni arra, hogy hagyják el hagyományaikat és történeti államformáikat. A reformokat akkor és ott kell bátorítanunk és elismernünk, ahol és amikor azok szervesen bontakoznak ki, anélkül hogy kívülről próbálnánk rájuk kényszeríteni. A Közel-Kelettel való sikeres kapcsolatok kulcsa az, hogy a térséget, vezetőit és országait a maguk valóságában fogadjuk el, miközben együttműködünk minden olyan területen, ahol közös érdekeink találkoznak.

Amerikának mindig is alapvető érdeke lesz annak biztosítása, hogy az Öböl-térség energiakészletei ne kerüljenek egy nyíltan ellenséges hatalom kezébe, hogy a Hormuzi-szoros nyitva maradjon, hogy a Vörös-tenger hajózható legyen, hogy a térség ne váljon az amerikai érdekek vagy az amerikai szárazföld ellen irányuló terrorizmus táptalajává vagy exportőrévé, és hogy Izrael biztonsága fennmaradjon. E fenyegetést ideológiai és katonai eszközökkel is kezelnünk kell – és lehet is –, anélkül hogy évtizedeken át tartó, eredménytelen „országépítő” háborúkba süllyednénk. Egyértelmű érdekünk továbbá az Ábrahám-egyezmények kiterjesztése a térség több államára, valamint a muszlim világ más országaira is.

Ám azok az idők, amikor a Közel-Kelet uralta az amerikai külpolitikát – mind a hosszú távú tervezést, mind a napi végrehajtást tekintve – szerencsére véget értek. Ez pedig nem azért van, mert a Közel-Kelet már nem számít, hanem mert már nem az a folyamatos irritációt jelentő, illetve a küszöbön álló katasztrófa potenciális forrásának számító térség, amely egykor volt. Sokkal inkább a partnerség, a

barátság és a befektetés helyszínéként bontakozik ki – egy olyan fejlődési irány eredményeként, amelyet üdvözölni és ösztönözni kell. Az, hogy Trump elnök képes volt a béke és a normalizáció érdekében egyesíteni az arab világot Sarm es-Sejkbén, lehetővé teszi az Egyesült Államok számára, hogy végre az amerikai érdekeket helyezze a középpontba.

E. Afrika

Az amerikai Afrika-politika túlságosan is hosszú ideig a liberalizmus exportálására – kezdetben pusztán annak biztosítására, később terjesztésére – összpontosított. Ehelyett az Egyesült Államoknak válogatott országokkal kell partnerséget kialakítania a konfliktusok enyhítése, a kölcsönösen előnyös kereskedelmi kapcsolatok előmozdítása, valamint annak érdekében, hogy a segélyalapú megközelítésről egy olyan beruházási és növekedési paradigmára térjen át, amely képes kiaknázni Afrika bőséges természeti erőforrásait és rejtett gazdasági potenciálját.

Az együttműködés lehetőségei közé tartozhat a folyamatban lévő konfliktusok rendezésének előmozdítása (például a Kongói Demokratikus Köztársaság és Ruanda közötti, illetve a Szudánban zajló konfliktusok esetében), valamint az új válságok megelőzése (például az Etiópia, Eritrea és Szomália közötti feszültségek kapcsán). Ide tartozik továbbá a segély- és beruházási megközelítésünk felülvizsgálata is, például az afrikai növekedésről és lehetőségekről szóló törvény (African Growth and Opportunity Act) esetében. Emellett ébernek kell maradnunk az Afrika egyes részein ismét erősödő iszlamista terrortevékenységgel szemben, ugyanakkor el kell kerülnünk bármilyen hosszú távú amerikai jelenlétet vagy kötelezettségvállalást.

Az Egyesült Államoknak a segélyezésközpontú afrikai kapcsolatról a kereskedelemre és beruházásokra épülő kapcsolatra kell áttérnie, előnyben részesítve azokat a felkészült és megbízható államokat, amelyek elkötelezettek piacuk megnyitása mellett az amerikai áruk és szolgáltatások előtt. Az Egyesült Államok számára Afrikában azonnali, jó megtérülési kilátásokkal kecsegtető befektetési terület az energiaszektor és a kritikus ásványi nyersanyagok kitermelése. Az amerikai támogatású nukleáris energia-, cseppfolyósított kőolajgáz- és cseppfolyósított földgáz-technológiák fejlesztése profitot termelhet az amerikai vállalatok számára, és előnyt biztosíthat számunkra a kritikus fontosságú ásványi anyagokért és egyéb erőforrásokért folytatott versenyben.